

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **G. K.**, zast. JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Vinohrady 43, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2004, č. j. 55 Az 956/2003 – 27,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2004, č. j. 55 Az 956/2003 – 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna zástupkyni žalobkyně, JUDr. Radaně Pekárkové, advokátce v Brně, Vinohrady 43, **se stanoví** ve výši 1075 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2003, č. j. OAM-694/VL-11-ZA07-2003, rozhodl žalovaný tak, že se žalobkyni z důvodu nesplnění podmínek § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), azyl neuděluje a že se na cizinku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Po provedeném řízení správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, z níž by vyplývalo, že byla ve své vlasti pronásledována z důvodu taxativně uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má, ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Neshledal podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu a dospěl též k závěru, že žadatelka nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včas žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v němž je stanovena povinnost správního orgánu přesně a úplně zjistit skutečný stav věci. Uvedla, že tato povinnost nebyla v jejím případě dodržena, neboť učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci. Dále namítala, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí nebyly úplně a došlo tak k porušení § 32 odst. 1 a § 34 správního řádu. Stejně tak správní orgán zhodnotil provedené důkazy nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti, čímž porušil § 34 odst. 5 správního řádu. Doplnila, že další důvody žaloby budou uvedený poté, co se seznámí s celým obsahem spisového materiálu. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí vzhledem k jeho nezákonnosti a neopodstatněnosti bylo soudem zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu projednání. Současně požádala o ustanovení obhájce. Pro doručování uvedla adresu: V. 24, P. 7, k rukám pana Ing. K. H.

Krajský soud v Brně na naposledy uvedenou adresu zaslal stěžovatelce poučení o složení senátu, který bude její věc projednávat a dále formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ s výzvou, aby jej soudu ve lhůtě 15-ti dnů od doručení vyplněný vrátila s tím, že jediné takto může soud rozhodnout o její žádosti na ustanovení zástupce. Protože (podle záznamu pošty) nebyla adresátka v místě doručení zastižena, byla písemnost dne 9. 2. 2004 uložena na poště a adresátka byla o této skutečnosti poštou vyrozuměna s tím, že si ji může v odběrní lhůtě vyzvednout. Protože tak neučinila až do 26. 2. 2004, byla písemnost vrácena zpět odesílateli.

Dne 9. 3. 2004 vydal Krajský soud v Brně pod č. j. 55 Az 956/2003 – 13 usnesení, jímž návrh žalobkyně na ustanovení zástupce zamítl. Současně stěžovatelku poučil, že má možnost podat proti tomuto usnesení kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Žalobkyni bylo toto usnesení doručeno do vlastních rukou dne 16. 3. 2004, jak vyplývá ze záznamu na doručence, v níž byla písemnost doručena. Podle obsahu spisu stěžovatelka kasační stížnost proti naposledy uvedenému usnesení nepodala.

Usnesením ze dne 22. 3. 2004, č. j. 55 Az 956/2003 – 15, vyzval Krajský soud v Brně žalobkyni, aby ve lhůtě 15-ti dnů ode dne doručení usnesení doplnila a upřesnila své podání ze dne 19. 12. 2003 tak, aby z něho bylo zřejmé, proti komu směřuje, označila žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést s tím, že podání musí být předloženo s potřebným počtem stejnopisů a příloh tak, aby jeden stejnopis zůstal u soudu, aby tak každý účastník mohl obdržet jeden stejnopis. Žalobkyně byla poučena, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. V odůvodnění usnesení pak krajský soud vyložil, jaké jsou náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. a sdělil žalobkyni, že její podání, jímž se domáhá přezkumu rozhodnutí správního orgánu, tyto náležitosti neobsahuje; proto ji soud vyzývá k doplnění a upřesnění žaloby v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. a poučuje ji v souladu s tímž ustanovením o následcích nevyhovění výzvě.

Na tuto výzvu reagovala žalobkyně podáním, v němž uvedla, že od samého počátku tvrdila, že opustila Ukrajinu nejen kvůli problémům s mafií, ale také pro své politické názory. Byla členkou politické strany Ruch, účastnila se většiny opozičních demonstrací, rozdávala protivládní letáky a organizovala různé opoziční akce. Proto byla několikrát zadržena policií a pracovníky Ukrajinské státní bezpečnosti SBU, kteří jí vyhrožovali, že pokud svou činnost neskončí, bude proti ní zahájeno trestní stíhání. Měla obavy z toho, že tyto výhrůžky mohou být splněny. Proto odjela do České republiky a již asi po dvou týdnech jí telefonovala maminka, která jí říkala, že ji doma hledali pracovníci SBU, kteří jí vyhrožovali. Uvedla, že tímto k výzvě soudu doplňuje svou žalobu.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 30. 8. 2004, č. j. 55 Az 956/2003 – 27, podání žalobkyně ze dne 19. 12. 2003 odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí citoval ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy povinnost žalobce tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, a citoval též ustanovení § 71 s. ř. s., týkající se náležitosti žaloby. Připomněl, že k základním náležitostem nezbytným pro vymezení přezkumné činnosti soudu, patří označení žalobou napadeného výroku rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů přitom musí být zřejmé důvody žalobcova přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno. Zdůraznil, že přezkumné řízení soudní je zcela ovládáno dispoziční zásadou, jejímž výrazem je skutečnost, že přezkumná pravomoc soudu se pohybuje výlučně v intencích tvrzení uvedených v podané žalobě. Soud je přitom vázán žalobními body, přičemž není povinen, ale ani oprávněn dovozovat za žalobce jakákoliv tvrzení, což platí zejména pokud jde o rozsah napadení správního rozhodnutí, vymezení namítaných důvodů jeho nezákonnosti a odůvodnění v žalobě uváděných tvrzení. Připomněl dále, že podle ustanovení § 71 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s. může žalobce kdykoliv za řízení žalobní body omezit, avšak rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky může o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která je uvedena v § 72 odst. 1 s. ř. s. a jejíž zmeškání nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Vysvětlil dále, že podání žalobkyně ze dne 31. 10. 2002 postrádalo zcela zejména základní náležitosti žaloby uvedené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) - f) s. ř. s., když se v něm žalobkyně omezila v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem, a z obsahu podání bylo patrné pouze to, kdo je účastníkem řízení, které rozhodnutí je napadeno a jsou zde uvedeny právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Bez doplnění žaloby nebylo proto možno o věci dále jednat především pro absenci tvrzených důvodů nezákonnosti, upřesnění právní argumentace nebo doplnění petitu žaloby. Proto soud žalobkyni vyzval usnesením ze dne 22. 3. 2003 k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení a stanovil jí k tomu lhůtu s poučením o následcích nevyhovění výzvě. Na tuto výzvu však podle názoru krajského soudu žalobkyně nereagovala. Z toho je zřejmé, že její podání, vzdor výzvě soudu, nesplňuje nadále všechny podmínky proto, aby se soud mohl věcí zabývat meritorně. Jde nadále o takové vady podání, které brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 65 odst. 1 a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud proto podání žalobkyně podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti uvedla žalobkyně (dále též jen „stěžovatelka“), že její kasační stížnost směřuje proti výroku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2004, č. j. 55 Az 956/2003 – 27, jímž uvedený soud zastavil řízení (odmítl) o podání ze dne 19. 12. 2003, jímž se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu. Odkázala na důvody kasační stížnosti tak, jak jsou uvedeny v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a předně namítala, že Krajský soud v Brně posoudil věc v rozporu s platným právním řádem a že i předchozí orgány, které rozhodovaly o její žádosti, jednaly v rozporu se zákonem o azylu. Zdůraznila, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu na Ukrajinu, kde jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Vyslovila přesvědčení, že ze strany příslušných orgánů, jež rozhodovaly o její žádosti, došlo k porušení právních předpisů, když tato žádost nebyla projednána zákonným způsobem tak, aby nedošlo k porušení práv upravených v zákoně o azylu. Žádala proto též Nejvyšší správní soud ve smyslu § 107 s. ř. s. o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí s tím, že současný stav řízení jí může přivodit značnou újmu na právech za situace, kdy by byla nucena vycestovat na Ukrajinu. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým zruší napadené usnesení Krajského soudu v Brně a věc vrátí tomuto soudu k dalšímu řízení. Požádala o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a o přibrání tlumočnicka do ukrajinského jazyka.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a odkázal na správní spis. K přiznání odkladného účinku neshledal důvody a tento návrh proto nepodpořil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatelka výslovně dovolává kasačních důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., přičemž však výslovně zdůrazňuje pouze nesprávné posouzení právní otázky soudem, když namítá, že Krajský soud v Brně posoudil věc v rozporu s platným právním řádem. Nejvyšší správní soud tedy vycházel z toho, že stěžovatelka uplatnila fakticky důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když vyslovila přesvědčení, že rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu není v souladu s platným právním řádem a je tudíž nezákonné.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že se zřetelem k obsahu a důvodům v kasační stížnosti uplatněným, bylo třeba se zaměřit na přezkoumání zákonnosti postupu krajského soudu a jeho rozhodnutí, jímž bylo podání stěžovatelky ze dne 19. 12. 2003 odmítnuto podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu, na niž upozornil v napadeném usnesení i krajský soud, musí podle současné platné právní úpravy žaloba obsahovat podle § 71 odst. 1 s. ř. s., kromě obecných náležitostí podání též: a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroku rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů

považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nesprávné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

V posuzované věci plyne z obsahu spisu, že stěžovatelka podáním ze dne 19. 12. 2003 podala proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu žalobu, která obsahovala nejen obecné náležitosti podání (bylo z něho zřejmé, čeho se týká, kdo je činí, proti komu směřuje, co se navrhuje, a bylo též toto podání podepsáno a datováno, žaloba byla opatřena jménem i příjmením žalobkyně, včetně adresy, na kterou jí lze doručovat), ale obsahovalo i náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s., neboť v něm bylo přesně označeno napadené rozhodnutí správního orgánu, včetně data jeho doručení stěžovateli, označení výroku rozhodnutí, které žalobkyně napadá – stěžovatelka výslovně uvedla, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu výroku, a podání obsahovalo též petit žaloby, když v něm bylo výslovně uvedeno, že stěžovatelka navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-694/VL-11-ZA07-2003 ze dne 12. 12. 2003 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala stěžovatelka na obsah spisového materiálu s tím, že důvody uvede, až se s ním seznámí. Krajský soud v Brně podání stěžovatelky považoval za nedostatečné, a proto ji vyzval výše již zmíněným usnesením ze dne 22. 3. 2004 k jeho doplnění. Stěžovatelka podáním, které bylo doručeno Krajskému soudu v Brně dne 27. 4. 2004, výzvě soudu vyhověla potud, že uvedla, jaké skutkové důvody ji vedly k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle něhož stěžovatelka rozsah a meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí krajským soudem svým oprávněným prostředkem, resp. jeho doplněním, neurčila. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu - a ve shodě s konstantní judikaturou Ústavního soudu (viz např. nálezy sp. zn. II ÚS 738/2000) - je nutno vycházet především ze skutečnosti, že smyslem procesních podmínek řízení obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Stanovení těchto podmínek proto musí být provedeno transparentně, srozumitelně a předvídatelným způsobem, a nesmí být zejména zneužíváno k tomu, aby v praxi docházelo k odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovatelce měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami, spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s., tvrzenými v kasační stížnosti, popř. některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. jistě nestačí podat v dané lhůtě soudu jakékoliv podání označené jako žaloba, či obdobně, nýbrž je třeba podat v této lhůtě takové podání, jež může soud jako žalobu skutečně posoudit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatelka v žalobě uvedla, že žalobní body podle § 71 odst. 1 s. ř. s. spatřuje v porušení ustanovení správního řádu, konkrétně § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46, když tvrdila,

že správní orgán přesně a úplně nezjistil skutečný stav věci a učiněná zjištění nepostačovala k správnému jejímu posouzení, důkazy, které si opatřil pro rozhodnutí nebyly úplné a nemohl tak správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět (čímž porušil též § 34 odst. 1 správního řádu) a dále zhodnotil provedené důkazy nesprávně bez její vzájemné souvislosti, čímž porušil § 34 odst. 5 správního řádu, nelze přisvědčit závěru krajského soudu, že právní důvody žaloby nebyly uvedeny. Žaloba rovněž obsahovala specifikaci napadeného rozhodnutí, označení žalovaného, žádanou identifikaci žalobkyně a další náležitosti tak, jak jsou uvedeny shora. Navíc stěžovatelka svou žalobu doplnila výše již zmíněným podáním z dubna 2004, kde odkázala na skutkové důvody, které ji k podání žaloby vedly, přičemž krajský soud toto její podání zřejmě zcela přehlédl, neboť v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval, že na výzvu soudu ze dne 6. 4. 2004 stěžovatelka nijak nereagovala. Toto jeho tvrzení je v rozporu se skutečností. Byť by tedy krajský soud uvedené důvody z hlediska příslušných ustanovení zákona o azylu pokládal za věcně irelevantní, nelze uzavřít, že podání stěžovatelky po jejím doplnění neposkytuje podklad pro možnost zabývat se věcí meritorně. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nejde o takové vady podání, které by meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobních bodů bránily, zejména uváží-li se, že je zde doplněk žaloby, který krajský soud přehlédl.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v podaném opravném prostředku a jeho doplňku vymezila stěžovatelka meze a rozsah přezkumné činnosti soudu způsobem postačujícím, když napadla rozhodnutí žalovaného proto, že je považovala za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení a z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nebyla zjištěna přesně a úplně. Bylo-li z obsahu podané žaloby, jakož i z obsahu správního spisu, který měl soud k dispozici nepochybné, že žaloba byla podána včas, byly zřejmé důvody, pro něž je podávána, jakož i to, čeho se žalobkyně domáhá, Nejvyšší správní soud uzavírá, že opravný prostředek byl projednatelný a soud mohl napadené rozhodnutí žalovaného po doplňku žaloby v rozsahu uplatněných žalobních bodů přezkoumat.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky je důvodná a proto usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že z důvodu vyhovění kasační stížnosti a zrušení napadeného usnesení Krajského soudu v Brně, by bylo nadbytečné se samostatně tímto návrhem zabývat, a proto se jím také nezabýval.

Zástupkyni stěžovatelky JUDr. Radaně Pekárkové, která byla ustanovena soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží odměna za jeden úkon právní služby po 1000 Kč (první porada s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení – zástupkyně stěžovatelky studovala spis u Krajského soudu v Brně dne 5. 1. 2005 celkem 45 minut), podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Odměna jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu, neboť jde o zastupování v řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu